

D ů v o d y:

Nejvyšší soud souhlasí ve shodě se svým posavadním rozhodováním — srovnej rozhodnutí ze dne 3. ledna 1922 R I 1495/21 čis. 1394 sbírky Dra Vážného — s napadeným rozhodnutím rekursního soudu i jeho odůvodněním. Stěžovatel jest v rozporu sám se sebou, když na jedné straně z okolností, že nepřeskrtil na faktuře p ř e d t i š t ě n é d o l o ž k y: »Zahlbar und klagbar in Karolinenthal«, dovozuje, že smluvním místem placení jest Karlín, a že žalovaná firma jest p o v i n n a tam plniti, na druhé straně však uznává sama, že žalovaná firma m á p r á v o podle p ř i p s a n é d o l o ž k y »Zahlbar auf mein Konto bei der Bank für Handel und Industrie in Darmstadt« plniti v Darmstadtě. I kdyby byl správným názor žalobcův, že obě doložky mohou obstáti vedle sebe, nelze pokládati Karlín za výhradné místo plnění pro žalovaného, pročez nemůže se žalobce dovolávat předpisu Šu 88 j. n., který předpokládá, že místo plnění jest v obvodu soudu, u něhož má býti podána žaloba. Že by pouhou fakturní doložkou mohl býti smluven soud p ř i s l u š n ý pro podání žaloby i tehdy, když žalovaný jest podle ujednání oprávněn plniti mimo obvod tohoto soudu, nelze z Šu 88 j. n. vyčísti a nelze to pro vyjimečný ráz tohoto zákonného předpisu rozšiřujícím výkladem do něho vkládati, to tím méně, jelikož by takový výklad zřejmě odporoval všeobecnému a proto i pro obchodníky platnému předpisu Šu 104 j. n. o dohodě o soudní příslušnosti.

Čís. 3505.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čis. 320 sb. z. a n.).

Podmínkou rozluky manželství pro nepřekonatelný odpor, bez ohledu na to, zdali jde o žalobu či o žádost, jest s o u h l a s d r u h é h o m a n ž e l a a to zejména i v případech Šu 18 zákona, leč že by od rozvodu uplynula tři léta a šlo o manželství, rozvedené před působností zákona.

(Rozh. ze dne 19. února 1924, R I 119/24.)

Žádost manžela ze dne 29. září 1923, by rozloučeno bylo jeho manželství, rozvedené usnesením ze dne 1. září 1920, s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, a poukázal žadatele na pořad práva, ježto manželka nedala k rozluce souhlasu. R e k u r s n í s o u d usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dle spisů nejsou zde podmínky Šu 16 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854 čis. 208 ř. zák., neboť není tu ani zmatečnosti, ani rozporu se spisy, ani zřejmě nezákonnosti a dovolací rekurs ani netvrdí, že tyto podmínky neb alespoň jedna z nich zde jsou. Mohly by tedy vývody dovo-

laciho rekursu zůstatí bez povšimnutí, podotýká se však, že též podle zákona ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n. jest z á s a d n í p o d m í n k o u rozluky manželství pro nepřekonatelný odpor bez ohledu na to, zda jde o žalobu či o žádost, s o u h l a s d r u h é h o m a n ž e l a, a to zejména i v případech Šu 18 tohoto zákona, kde po uplynutí tří let od provedeného soudního rozvodu je toliko tvrzený nepřekonatelný odpor pokládati za prokázaný, pokud výsledky ústního jednání tomu neodporují, a že j e d i n o u v ý j i m k o u z t é t o z á s a d y j e s t, že uplynula tři léta od provedeného soudního rozvedení a že j d e o m a n ž e l s t v í, r o z v e d e n é p ř e d p ů s o b n o s t í t o h o t o z á k o n a. Jinému výkladu brání již jasný doslov Šu 16 zákona ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n. a článku II. nařízení vlády republiky Československé ze dne 27. června 1919, čís. 362 sb. z. a n. a nebylo by lze k jinému výkladu dojít ani tenkrát, kdyby v zákoně první dva odstavce Šu 16 písm. a) byly spojeny v odstavec jediný, jak tomu ještě bylo ve zprávě právního výboru ze dne 28. prosince 1918, tisk 298, pokud se týče v dodatečné jeho zprávě ze dne 15. května 1919 (tisk 1007). Pokud si stěžovatel tvoří k odůvodnění svého mylného mínění, že po uplynutí tříleté lhůty souhlasu druhého manžela vůbec zapotřebí není, tedy ani v případech, kde manželství bylo rozvedeno po působnosti rozlukového zákona, zcela libovolnou úpravu Šu 16 tohoto zákona, dlužno zdůrazniti, že takový způsob výkladu zákona není přípustným (§ 6 obč. zák.).

Čís. 3506.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Dle Šu 13 g) jest dostatečným důvodem rozluky padoucí nemoc, dosáhnoucí takového stupně, že do doby 365 dní jejího trvání po sobě jdoucích spadalo šest záchvatů, při čemž jest čítati dobu tu od každého záchvatu zvláště, a stačí k rozluce, když nemoc, dosáhnoucí této síly kdykoli za svého trvání, nepominula v čase rozsudku.

(Rozh. ze dne 19. února 1924, Rv I 943/23.)

Žalobu manžela o rozluky manželství pro manželčinu padoucnici o b a n i ž š í s o u d y zamítly, N e j v y š š í s o u d uznal dle žaloby.

D ů v o d y:

Dovolání uplatňuje právem důvod Šu 503 čís. 4 c. ř. s. Odvolací soud posoudil věc správně po právní stránce, zamítnuv žalobu proto, že ode dne vynesení rozsudku zpět počítaje bylo u žalované zjištěno jen 5 záchvatů padoucnice za rok. Náhled jeho, že roční dobu § 13 g) manž. nov. je počítati zpět ode dne rozsudku, nesrovnává se se zákonem. Jako důvod rozluky j : v tomto sporu uplatněna padoucí nemoc, jež dle Šu 13 g) manž. nov. je dostatečným důvodem, trvá-li aspoň rok s nejméně šesti záchvaty ročně. Odvolací soud převzal skutkové